

*2012. június 1. – péntek*

**Máté evangéliuma 7,24: Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát.**

A gyermekek is értik Jézus példázatát, ki lehet színezní, hogyan épül a ház homokra, gyorsan, és hogyan a sziklára, sok fáradsággal. Aztán jön a vihar, jönnek a próbák, nehézségek, az egyik összedől, a másik megmarad. A tanulságot a gyermekének is szépen megfogalmazza, *az ÚR Jézusra építsd életed*. Ha olvassuk, vagy halljuk a magyarázatát a történetnek, mi is egyetértünk azzal, hogy az ÚR Jézusra kell építsük életünket, nincs más alap, melyen szilárdan megállhatnánk. Sajnos, amikor ilyen általánosságban hangzik el a Krisztus követés, az iránta való elkötelezés, néha nem jelent sokat. Megváltónk ezt a példázatot a leghosszabb lejegyzett prédikációjának végén mondta el, miután a hegyen tanította a sokaságot, ezzel fejezte be, hogy mindazt, amit Ő tanít, nem elég hallani, hanem cselekedni is kell. Ha valaki nem cselekszi, akkor életének építménye dőlhet össze. És nem érzékenyülni kell, nem általánosítva mondjuk, hogy Őt követjük, hanem arról van szó, ha csak a Hegyi beszéd elejére utalunk, hogy az építi kősziklára az életét, aki szelíd, irgalmas, igazságra törekszik, tiszta szívű, békességet teremt. Olvassuk el azt a három fejezetet, melyben Máté leírja Jézus prédikációját, és minden gondolat végére tegyük oda, hogy aki azt teszi, annak szilárd alapja van, aki nem teszi, annak homokra épült a háza. Ma kisebb szelek fújnak szinte mindenütt, nagyon sok ember életében, s ezek is meginogtatják néha hitünket, lelki békességünket, akár életünket is. Nem kívánjuk, de jöhetnek nagyobb viharok is. Szeretnénk, hogy ne omoljon össze életünk. Ehhez hallanunk kell Jézus szavait, melyekkel megszólít nem csak az említett három fejezetben, hanem a teljes Írás által. Miután pedig halljuk, tegyük is azt, amire Ő indít igéje által. A viharok is el kell múlni egyszer, utána ne romok maradjanak, hanem a sziklán álló hitélet.

*2012. június 2. – szombat*

**Péter első levele 1,17: Ha pedig mint Atyákat hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el jövővénységetek idejét.**

Hitéletünk elején egyszerű dolgokat vagyunk képesek megérteni, az apostol ezt úgy nevezi, hogy tejnek eledelével táplálkoznak a hitben kiskorúak. Ha engedelmeskedünk Istennek, egyre több minden lesz világossá a hit dolgairól. Egyénenként változik az is, hogy ki mit ért meg, fogad el hamarabb, és mi az, amit később ismer fel, vagy később fogadja el. Olyan dolgok is vannak mindnyájunk életében, amit valamiért későn értünk meg, vagy egyszerűen hosszú ideig nem foglalkozunk vele. Környezetünk mindennapjait látva, azt érezzük fontosnak hangsúlyozni, hogy térjete meg, és ehhez kapcsolva azt, hogy az üdvösség kegyelemből van, a mi érdemeink, tetteink, hozzájárulásunk nélkül. Ez is olyan nagy és nehezen elfogadható üzenet, hogy sokszor kell elismételni, sok ige alapján megerősíteni. Talán ez is oka annak, hogy sokan későn fedezzük fel, hogy a Szentírás beszél mégis a cselekedeteinkről, sőt azok jutalmáról is. Nem az üdvösséghez járulunk hozzá, de amikor már miénk a kegyelem, az új élet, akkor Istennek szenteljük életünket, ez az odaszentelés pedig a mindennapi élet magatartásában, tetteiben is megvalósul. Péter az írja ebben az igeversben, hogy Istenünk amikor az övét megítéli, akkor azt cselekedeteink alapján teszi. Ne tévesszük össze ezt az ítéletet, aminek következménye a jutalom azzal, amikor az örök életre és a kárhozatra menők különválasztásáról van szó. Aki hisz a Fiúban, az nem megy az ítéletre, nem jön szóba a kárhozat vele kapcsolatban. De a jutalom aszerint lesz, ahogyan sáfárkodott a földi életben. Jogos, sőt szükséges tehát a felszólítás, félelemmel töltsük jövővénységünket, nagy felelősséggel cselekedjünk Isten dicsőségére.

*2012. június 3. – vasárnap*

**Nehémiás könyve 13,2: Istenünk áldásra fordította az átkot.**

Több olyan van a mai ember életében, amire nincs értelmes magyarázat, mégis sokan hisznek abban, vagy gyakorolnak valamit. Ilyenek a babonaságok, mert semmilyen logikai, ésszerű összefüggés nincs egy szám, egy állat, egy esemény és saját életünk egyes történései között, mégis sokan hisznek babonás dolgokban. Ezzel nem egyenértékű, viszont ugyanígy ésszerűtlen és megmagyarázhatatlan az, hogy milyen sok ember hisz az átok erejében. Azok is félnek az átoktól, akik amúgy önmagukat teljesen ateistáknak vallják, mondva, hogy nem létezik természetfeletti. Félnék az átoktól azok, akik olyan környezetben élnek, ahol sokan foglalkoznak tisztátalan dolgokkal. Ami a legszomorúbb, hogy félnek az átok erejétől néha még a keresztyének is, mert nem ismerik eléggé sem Isten hatalmát, sem az Ő szeretetét. Megerősítésül itt van Bálák és Bálám története. A pogány király meg akarja átkoztatni Izráelt, a hitetlen látnok hajlandó is lenne erre, de Isten többszörösen megakadályozza az átokmondást, sőt, háromszoros csodálatos áldást mond Bálám Isten népére. A mi Istenünknek erre van hatalma, az Ő szeretete pedig nem engedi, hogy népét átok érje. Isten hatalma és szeretete pedig nem változik, Ő a huszonegyedik században is hatalmas Isten, és ma is szereti az övéit. Keresztyén embereként néha találkozhatunk ezzel a kérdéssel, nem csak mások életében, hanem a magunkéban is, azzal, hogy valaki rosszat akar, és tisztátalan módon meg is próbál rosszat tenni ellenünk. Mindig azzal a békességgel, biztonsággal vagyunk, hogy bárkinek lenne gonosz szándéka, minket Isten kezéből senki és semmi nem ragadhat ki, sőt, nem csak az Istennel való közösségünk marad meg, hanem az ÚR a rosszat is jóra fordítja, az átkot áldássá teszi. Legyen áldott az Ő Neve.

*2012. június 4. – hétfő*

**Mózes ötödik könyve 6,11-12: Ehetsz jóllakásig, akkor vigyázz: ne feledkezz meg az Úrról.**

Nehéz elképzelni, mit jelentett a zsidó emberek életében a vándorlás vége. Hosszú éveken keresztül vándoroltak, nem volt saját hazájuk, sem házuk, sem kertjük, csak a pusztaság egyhangúsága, az élet egyhangúsága, amihez hozzá tartozott az Istentől kapott, de néha unalmassá, vagy legalább megszokottá vált manna. A Jordánon való átkelés után Józsué vezetésével sorra foglalják el a városokat, míg övék lesz az egész föld, melyet Isten ígért népének. A vándorlás, majd a harcok után következik a letelepedés, az idő, amikor saját házában lakik minden család, amikor lehet dolgozni a saját földet, s az meg is hozza gyümölcsét. Ez már munkám eredménye, mondhatta akkor bárki, ezt saját fáradságommal szereztem. Isten szava előre figyelmezteti népét, ne felejtse el, ki az, aki hatalmas kézzel kihozta őket a szolgaságból, ki az, aki a pusztai vándorlás idején gondot viselt róluk, hogy legyen eledelük, de arról is, hogy ne győzze le őket ellenség. Az ország, amit majd birtokolnak, az is Isten ajándéka, s a föld termése mindig az Ő kegyelmének jele.

A mai panaszkodó ember ritkán gondol arra, hogy nagyapáink még villanyáram nélküli házakban laktak, sok családban a kenyér ünnepi csemege volt csupán. Ma sokkal több mindenünk van, mint amire szükségünk lenne, s ebből is következik az, hogy elbizakodott lett az ember. Alig van közöttünk olyan, aki ne ehetne jóllakásig, mégpedig minden nap. Mindez mennyei Atyánk szeretetének jele, amiért hálás kell legyen minden gyermeke. Az ételért, az italért légy áldott jó Atyánk.

*2012. június 5. – kedd*

**Pál második levele a korintusiakhoz 12,14: Íme, most kész vagyok harmadszor is elmenni hozzátok, és nem leszek terhetekre, mert nem azt keresem, ami a titek, hanem titeket**

**magatokat kereslek. Mert nem a gyermekek tartoznak gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek.**

Ebben az ígeversben több üzenet is van, de ezúttal nem emelünk ki egyet közülük, mert mindenről jó lenne legalább egy rövid gondolatot megfogalmazni, s majd adja Isten, hogy legyen időnk és akaratunk ezeket továbbgondolni. Pál kész elmenni a korintusiakhoz, ő ajánlkozik, hogy menni akar, tanítani, segíteni a gyülekezet életének mindennapi kérdéseiben. Néha álszemérmesek vagyunk, nem kopogunk be testvéreinkhez, mert nem hívtak. A testvérek között természetes az, hogy ha van alkalmam, szívesen találkozom a hitben élőkkel, természetesen figyelembe tartva a másik elfoglaltságát is. Olyan gyönyörű ez a félmondat az ígében, hogy újra meg újra ismételnünk kell: nem azt keresem, ami a titek, hanem titeket, magatokat. Ha szabad így fogalmazni, Pál ezt Jézustól tanulta, mert a mi URunk sem azt keresi, amit mi adhatunk Neki, nem az imáinkat, nem a jószívűségünket keresi, hanem minket. Minket szeret, velünk akar lenni az örökkévalóságban. Ez a testvéri közösségben óriási megtanulandó lecke. Lehet gondolni itt a gazdagabbakkal, vagy külföldiekkel való sokszor megjátszott kapcsolatokra, amikor nem embereket kerestünk, hanem javaikat. Az is különösen fájdalmas, amikor egy szülő azt fedezi fel, hogy gyermeke már csak azt keresi, amit adhat, s nem a szülőt. Az ígevers utolsó részét pedig szabadjon most úgy értelmezni, hogy nem csak anyagi javakról van szó. Amikor megszületnek gyermekeink, sokszor nem látjuk a valóság mindkét oldalát. Mert mi sokat kell fáradjunk, dolgozzunk, hogy gyermekeinket kis korukban etessük, ruháztassuk, iskoláztassuk, sok mindenre megtanítsuk őket, de ugyanakkor nagyon sokat kapunk is tőlük, a legkisebb mosoly csodálatos ajándékától kezdve a szeretet megannyi jeléig. Aztán hamar megtanulunk elvárni gyermekeinktől. A miénk legyen az első, a legjobb már az óvodában, aztán tanulásban, magaviseletben, sportban, mindenben. Önzökké leszünk, a legnemesebb szándékkal, de mégis, saját elvárásaink szerint szeretnénk az ő életüket látni. Fogalmazzuk így az ígét: a szülők tartoznak gyűjteni a gyermekeknek, a szülők tartoznak adni a gyermekeknek. Persze, van a gyermekeknek is kötelessége, feladata, felelőssége, de ma próbáljuk a szülőkhöz szóló ígét meghallani, gyűjtsünk gyermekeinknek, anyagiakat is, lelkieket főleg. S mint Atyánk nekünk, adjuk mi is mindig, szeretetből.

**2012. június 6. – szerda**

**Sámuel második könyve 7,25: Most azért, URam Isten, tartsd meg örökké azt az ígéretet, amelyet szolgáltnak és háza népének tettél, és tégy úgy, ahogyan ígérted!**

Olyan példát állít elénk Dávid király, ezzel az imádsággal, mely párját ritkítja, és egyáltalán nem egyszerű követni. Az akkori világ talán leghatalmasabb földi uralkodója elért szinte mindent, vagy többet is, mint szeretett volna. Országá soha nem látott mértékben kiterjedt, minden környező nép félti őt, békességben és jólétben élnek az emberek. Egy valami még hiányzik, szeretne méltó hajlékot építeni az eget urának, a Mindenhatónak, aki minden áldásban részeltette őt és népét. Amikor elmondja szándékát Isten prófétájának, az támogatja ebben a királyt. Dávid tehát készülhet megvalósítani életének legszebb, legnemesebb tervét, építeni egy szent hajlékot Istennek. Alig egy éjszaka elteltével azonban Nátán, a próféta ismét jelentkezik, s azt mondja, hogy Isten nem támogatja a király templomépítési tervét, hanem azt az ő fia fogja megvalósítani. Dávid Isten elé borul. Lelkesedése kettőbe tört. Még Isten embere is elhamarkodottan bátorította. Talán könnyörögni kellene, hátha Isten mégis megengedi, hogy ő építse fel a templomot. Esetleg magyarázni kellene, hogy szándéka őszinte és nemes volt? Vagy szívének keserűségéről beszéljen Istennek, arról, hogy minden eddigi nagyszerű vívmány most hiábavalónak tűnik, ha a pontot nem teheti a végére? Egyiket sem teszi ezek közül Dávid, hanem elmondja ezt a csodálatos imádságot, amit ma mindenkinek el kell olvasni. Az URat magasztalja, önmaga kicsiségéről beszél, és Isten tiltásában is felfedezi az ígéretet, hogy a templom fia idejében megépül, ezért hálát is ad imájában. S amikor Isten egy tervét áthúzza, ő úgy válaszol, hogy

*tégy úgy, ahogyan ígérted.* Ezt Megváltónk úgy fogalmazta, hogy *legyen meg a Te akaratod!* Könnyek között talán már mi is kimondtuk, amikor valamire azt mondta Istenünk, hogy nem. Dávid arra mutat példát, hogy hálaadással is ki lehet mondani, mert az Ő akarata mindig tökéletes.

*2012. június 7. – csütörtök*

**Pál első levele a korintusiakhoz 9,24: Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.**

Közismert igazság, hogy annak, aki nem hisz a győzelemben, szinte lehetetlen győzni. Ahhoz, hogy eredményes legyen egy sportoló, sok mindent kell megtenni a készülés során, de amikor indul a verseny, akkor az fontos, hogy higgyen a győzelemben, vagy abban, hogy sikerül saját legjobb eredményét felülmúlni. Aki eleve úgy indul, hogy mindenki jobb nálam, én ugyan mindent bevetek, de úgy is utolsó leszek, annak nagy esélye van, hogy ez a gondolata valóra váljon. Mi hitéletünkben úgy élünk, harcolunk, mint akik versenyen vesznek részt. Előttünk a cél, a díj, a korona. Gyakran halljuk, hogy a sportolók belefáradnak a versenyekbe, egyre fiatalabb élsportolókról halljuk, olvassuk, hogy abba hagyják a versenyzést, mert belefáradtak, vagy megunták a küzdelmet. Arról pedig még gyakrabban hallunk, és bizony saját életünkből is ismerjük, hogy belefáradunk. Az volt a napokban olvasható a világhálón, hogy csak az Egyesült Államokban havonta 1500 lelkész válik meg szolgálatától, mert belefáradt. De nem csak lelkészek vannak ezzel így, hanem minden keresztyén életében jelentkezik a fáradtság, a szolgálat értelmetlenségének gondolata. Nehéznek, lehetetlennek gondoljuk, hogy megmaradjunk a hitben, nekünk nem sikerül, mi nem vagyunk győztesek. Egyetlen téves gondolatot tegyünk helyre. Amikor régen olvastam ezt az ígét, arra gondoltam, hogy a versenypályán csak egyik versenyző nyer, a másik, vagy néha a többiek sokan nem nyernek. Egyiké a pálma, és én nem vagyok az, aki akárcsak egy szolgálatban is a legjobb lennék. Ezt a gondolatot kell tehát kijavítani: mi nem egymás ellen versenyzünk, mi nem kell hittestvéreinket legyőzzük, nem kell jobb igehirdetők legyünk, mint az angol Spurgeon, nem kell több embert megszólítsunk, mint Billy Graham, nem akkor nyerjük meg a versenyt, ha terjedelmesebb teológiai sorozatot szerkesztünk, mint Kálvin. Mi „csak” hűségesek kell legyünk, és mindvégig Krisztusra nézve fussuk meg a hit pályáját, ne mondjunk le a lelki harcról, és ne kételkedjünk pillanatra sem abban, hogy a győzelem meglesz. *Győztes leszek, csak légy, URam, velem.*

*2012. június 8. – péntek*

**Márk evangéliuma 12,1: Jézus ekkor példázatokban kezdett szólani hozzájuk: „Egy ember szőlőt ültetett, körülkerítette, borsajtót ásott, és őrtornyot épített. Azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott.”**

A munkások mi vagyunk, a gazda Isten. A gazdái a föld, övé a szőlő is, amit ültetett. A termés is övé lesz. Istené ez a világ, és mindaz, ami benne van. Ő teremtette az eget és a földet, és az életet is, a mi életünk is az Ő ajándéka. Kicsit nincs tetszésünkre, de bérmunkások vagyunk Isten tulajdonában. Elvégzendő feladataink vannak, felelősségünk van. Azt pillanatra sem feledhetjük, hogy a világ Isten tulajdona, a családunk isten tulajdona, gyermekeinkkel együtt, a környezetünk is az Övé, az életünk is Övé. Az Ő „javára”, az Ő dicsőségére kell munkálkodjunk, szolgáljunk, mégpedig úgy, hogy az Ő akaratát teljesítjük. Nem taposunk ösvényt kedvünk szerint, nem teszünk semmit a gazda ellenére, hanem mindig az Ő utasítása szerint. Számunkra már az megtisztelés, hogy ránk bízta a szőlőt, hogy a gazda tulajdonában élhetünk és szolgálhatunk, sőt, még a jutalom is Tőle jön. S ne feledjük, a gazda tökéletes körülményeket biztosított számunkra. Nem mi, hanem Ő az, aki ültette a szőlőt, Ő készítette a

kerítést, a sajtólót, az őrtnyot. Akkor adta át gondozásra, amikor minden készen volt. Minden kár, baj, ami történik velem és környezetemmel, az elsősorban Istennek okoz fájdalmat, hiszen övé minden és mindenki. Ha jól végzem feladataimat, azzal Neki is örömet szerzek, de én is nyertes vagyok, kétszeresen is, hiszen a jól elvégzett munka öröme mellett még jutalom is vár. Talán Luther volt az, aki azt mondta egyik este: *URam, ez a világ a tied, vagy az enyém? Én elfáradtam, megyek lefeküdni.* Minden Istené, legyen Övé a dicsőség minden ajándékáért.

*2012. június 9. – szombat*

**A zsoltárok könyve 130,4: De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged.**

A mélyből kiállt a zsoltáros, aki tudja, hogy bűnősként jön, és kéri a segítséget. Azt is tudja, hogy bűneit nem tudja megfizetni, ha Isten mindeniket számon tartaná vétkei, senki nem maradhatna meg Ő előtt. Ezért kezdődik a negyedik vers ezzel, hogy „de”. Azaz Isten mégsem cselekszik úgy, amint tehetné, jogosan, hanem Ő megbocsátó Isten, aki kész könyörülni a bűnbánó bűnösön, kész annak kiáltását meghallani és meghallgatni. Nagy kegyelem, nagy lehetőség, hogy van bocsánat. Mégpedig a mi részünkről megfizetés nélkül. Próbáljuk magunkat annak az embernek helyébe képzelni, aki nagyobb összeggel tartozik egy dúsgazdag embertársának, akiről az a hír járja, hogy gyakran elengedi azok adósságát, akik ezt tőle alázattal kérik. Akiről azt látja, hogy valóban képtelen megadni adósságát, de azt szégyelli, hogy ekkora összeggel tartozik, és nem képmutatóan jön hozzá, annak megbocsát. Hogyan közelednénk egy ilyen teherrel egy ilyen emberhez? Azt hiszem, hogy reménységgel, nagy tisztelettel, némi szorongással, de ugyanakkor bizalommal is. Talán ezt a lelki állapotot akarja kifejezni a zsoltáros az istenfélelem kifejezéssel. Nem azt mondja, hogy félni Tőle, hanem félni Őt. Tudom, hogy Ő hatalmas, hogy igaza van, de irgalmas is, és kérem, hogy könyörüljön rajtam. Ezért bizalommal jöjjünk Atyánkhoz, kérve az Ő bocsánatát.

*2012. június 10. – vasárnap*

**Mózes első könyve 3,19: Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél. Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!**

Por vagy. Nem élő lélek. Íme, az első tanítása a materializmusnak: az ember por, anyag, sejtek halmaza, molekulák egysége, amik aztán felbomlanak, s ismét por, anyag lesz belőle. Amikor Isten szavának ellenáll, akkor nem a lelkiekre gondol, hanem az édenkerti gyümölcs külső szépségére, annak kellemes ízére, azaz az anyagra, a porra, akkor az ember por. Amikor fáradtsággal munkálkodik, mindennapi táplálékáért a pornak, s csak annyit lát, hogy munka, kenyér, munka, földi por, még ha csillogó is, akkor az ember maga por. Nem csak azt mondja Isten, hogy porból vagy, hanem azt, hogy te magad por vagy. Anyag vagy, s nem több. Pedig nem erre teremtette az ÚR az embert. Amikor a porból formált embernek Isten lehelete életet adott, akkor az ember élő lélekké lett. Amikor bűnt követ el az élő lélek, az ember, akkor elszakad az Élet Forrásától, Istentől, s így már csak por, Isten szempontja szerint nem élő lélek többé. Milyen nagy kegyelem, hogy Isten az élő lélekből lett por érdekében elküldte az Életet, hogy az Élet Ura életét adja, s ezáltal a por ismét életet nyerjen. Ma, az ÚR napján ne maradj por, aki csak az anyaggal, a földivel, a porral foglalkozik, ne maradj por, elszakadva Istentől. Az Élet azt mondta, *:Én élek, és ti is élni fogtok.*

*2012. június 11. – hétfő*



**Sámuel első könyve 3,9: Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, feküdj le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, URam, mert hallja a te szolgád! Sámuel elment, és lefeküdt a helyére.**

Először úgy ment vissza lefeküdni Sámuel, hogy különös, hogy nem hívott Éli, pedig tényleg úgy tűnt, hogy szólít. Másodszor már lehet, hogy azon tanakodott, mi akar ez lenni, hiszen a nevet hallottam, de nem hívott Éli, ennyire képzelődöm, vagy mi is van. Harmadszor azonban egészen másként megy fekvőhelyéhez. Most már biztos, nem tud aludni, szinte lélegezni is alig mer. Mert az ÚR szólította őt, s talán ismét szólítani fogja. Ezúttal pedig tudja, mit kell válaszolni, de ez minden, amit tud. Mi lesz utána, azt elképzelni sem lehet. Nem írja a Biblia, hány perc, mennyi idő telt el, míg az ÚR szólt a kis Sámuelhez, de szólt hozzá Isten. Azok a pillanatok biztosan hosszasak voltak. Mi inkább akkor tapasztaljuk ezt a várakozást, amikor mennyei Atyánktól tanácsot vagy segítséget kérünk. Mikor és hogyan fog válaszolni? És miből értem meg vezetését? Most szól, vagy később? Nehogy bealudjak, mint a tanítványok a Gecsemáné kertben, vagy a balga szüzek Jézus példázatában. Áldott várakozás ez. Isten gyermekeinek életében mindennapos várakozás. Csak vezess URam végig, és fogd kezem.

*2012. június 12. – kedd*

**Márk evangéliuma 2,17: Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.**

Nehezen tudjuk Megváltónk szavait elfogadni és alkalmazni, elsajátítani. Mi mindig, vagy legalább sokáig arra törekszünk, hogy életünk megjobbításával elfogadhatóvá tegyük magunkat Isten előtt, mert az a téves gondolat megtérésünk után is ott munkálkodik szívünkben, hogy az ÚR a jókat szereti, a rosszakat meg bünteti. Hitéletünkben erősödve megértjük, hogy Istenünk kegyelemből fogadott el minket, Fiáért, mi pedig hálával szolgálhatunk Neki, mégis, időnként visszatér a helytelen felfogás. Még inkább tetten érhető ez a téves logika abban, ahogyan viszonyulunk embertársainkhoz. Az igazakat szeretjük jobban, akiket igazabbnak tartunk, s abban reménykedünk, hogy őket könnyebb Isten útjainak követésére ösztönözni, mint azokat, akik nem sok hajlandóságot mutatnak a lelki dolgok iránt. Aki már közel van Isten országához, azt nagyobb odaadással hívogatjuk, a távoliakról hajlamosak vagyunk lemondani. Pedig úgy van, ahogyan Megváltónk mondta a farizeusoknak, akik a tizedet megadták, de a szeretetet nem gyakorolták, hogy emezt is adni kell, de amazt is gyakorolni. Aki már érdeklődik Isten országa iránt, azt bátorítani, erősíteni kell, de aki ezt nem teszi, arról sem mondhatunk le, hanem értük is imádkozunk, hívogatjuk őket, mert értük is jött az ÚR. Értünk is jött, s mint bűnösöket hívogatott, az Ő ajándéka az is, hogy elfogadtuk a kegyelmet. Adjon nekünk bölcsességet az ÚR, hogy minden embertársunkra úgy tekintsünk, mint akihez Jézus hívása szól, s imádkozzunk, hogy sokan el is fogadják ezt a hívást.

*2012. június 13. – szerda*

**A jelenések könyve 14,7: Féljétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája; imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!**

Eljött az óra – írja János a látnok, aki kijelentést kap azokról, amiknek meg kell történni. Ugyanezt a próféta úgy fogalmazza meg, hogy készülj Istened elé. Megváltónk pedig arra figyelmeztet, hogy mindig készen legyünk, mert nem tudjuk az időt, hogy mikor jön ez az óra. Mi sok mindent halogatunk utolsó percig, mintha nem lenne világos, hogy a határidők egyszer elérkeznek. Túl sok minden van életünkben, amit fontosnak, sürgősnek tartunk, vagy lehet, hogy egyszerűen megfontolatlanok vagyunk

az időbeosztásunkkal kapcsolatban. Ha valamit hetek, hónapok múlva kell megtegyünk, addig elkészítsünk, azt gondoljuk, hogy sok időnk van, nem kell kapkodni, s aztán egyszer csak a sok idő elfogy, s már túl kevés marad a megfelelő készüléshöz. Mivel időben élünk, s nem tudunk időn kívül gondolkodni, valahogy nem fontolgatjuk a bibliai idők eljövételét, mert azt hisszük, hogy földi életünk vége is nagyon messze van még, s aztán ugyancsak sok idő lesz utána is az ítéletig. Ami pedig ilyen távol van, azt nem sokat fontolgatjuk. Az angyali szó azt hirdeti, eljött az óra. Bekövetkezik az, ami Isten tervében arra az időre készített. Mi azzal a bizonyossággal, és reménységgel olvassuk a Szentírás minden prófeciáját, hogy azok beteljesednek. És ezekről nem elég tudomást szerezni, hanem ezekre készülni kell, készen kell legyünk életünk minden napján arra, hogy a jövődölések megvalósulásának részesei legyünk, örömmel átéljük az ígék beteljesedését.

*2012. június 14. – csütörtök*

### **Jeremiás próféta könyve 31,17: Reménykedhetsz a jövőben - így szól az ÚR.**

Csak arra kérem az URat, hogy győzzön meg arról, hogy nem véletlenül ez a mai ige, hogy az üzenet személyesen nekem is szól, Ő adjon bátor hitet, hogy elfogadjam ezt a biztatást, és igazi reménységgel tekintsek előre. Nagy szükségem van erre. A felhők egyre csak gyűlnek, az élet egyre bonyolultabb, a gazdasági helyzet sem könnyű, a társadalmi élet is feszültségekkel telített. A hitéletemről nem is szólva, mennyire szeretném Uramat teljes szívvel szolgálni, és mégis, mily sokszor sikerül Őt megbántanom, milyen sokszor tartok szégyenkezve bűnbánatot, mert méltatlan gondolataim, szavaim, tetteim voltak. A Bibliai példák arról szólnak, hogy Isten mindig megcselekszi, amit ígért, Előtte nincs akadály, hogy beteljesítse szavát. Többször is olyat mondott Isten az Ő népének, amire nem volt emberileg esély, ami lehetetlennek tűnt, minden logika szerint, és mégis, az Ő ígérete valósággá lett. Egészen biztos az, hogy akármilyen helyzetben is lenne életem, ha az Ő szava személyesen szól, akkor az beteljesedik, ezért imádkozom, hogy Ő győzzön meg erről. És most nem a földi élet utáni jövőre gondolok, mert arról semmi kétségem nincs, hanem arról az időről, ami még a földön hátra van. Neki erre a pár esztendőre is bizonyára van terve, és hinni szeretnénk, hogy ebbe az Ő tervébe az Ő áldásai is ott vannak. Isten Lelke szóljon mindnyájunk lelkéhez: reménykedhetsz a jövőben.

*2012. június 15. – péntek*

### **Márk evangéliuma 2,17: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.**

Bármennyire zavar minket a fájdalom, az mégis szükséges, ahhoz, hogy észrevegyük a rendellenességet szervezetünkben, és orvosolni próbáljuk a bajt. Ha nem lenne fájdalom, minden kis egészségi probléma végzetessé válhatna. Így okoz problémát sokaknak az úgynevezett lappangó betegség, amikor valamilyen baj, vírus, fertőzés már ott van és végzi a maga romboló munkáját szervezetünkben, de a fájdalom, a tünetek csak sokkal később jelentkeznek. Sokan fejüket fogva keseregnek, miért nem mentek ellenőrzésre, orvoshoz, akkor kiderült volna még kezdetleges állapotában a betegség, és nem csak akkor, mikor már nem-, vagy csak keveset lehet segíteni. Lelki értelemben ugyanez a baj, nem gondolja az ember, hogy beteg lenne lelkileg, nem érez semmilyen fájdalmat, lelkiismeret furdalást, azt gondolja, hogy minden rendben van az életében. Így nem is keresi az áldott Orvost, hiszen úgy tartja, hogy neki nem kell a gyógyulás, mert nincs baj. Pünkösdkor, Péter prédikációját hallgatva, sokan megkeseredtek szívükben, mert akkor értették meg, hogy nincs minden rendben, sőt, nagy bajban vannak, ha megmaradnak akkori állapotukban, ezért kérdezték az apostolokat, hogy mit kell cselekedjenek. Megváltónk életét adta azért, hogy minket „meggyógyítsa”, megszabadítsa a bűn halálos vírusától, sokan mégis azt hajtogatják, hogy egészségesek, minden rendben életükben. Isten

Lelke tegye világossá számunkra mind a három igazságot, amit tudnunk kell, hitvallásunka alapján: fedezzük fel, milyen nagy a mi bűnünk és nyomorúságunk, értsük meg és fogadjuk el, miként váltatunk meg, és segítsen minket megszentelt életre, mellyel hálát adjunk a megváltásért.

*2012. június 16. – szombat*

**A zsoltárok könyve 4,8: Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk.**

A búza a mindennapi kenyér, a bor pedig azon felül van. Emlékszünk a kánai kínos helyzetre, amikor az esküvőn elfogyott a bor, ez módosabb családnál nem fordulhatott elő. Akinek van búzája és bora, sőt, ezek bőven vannak, annak mindene megvan, gondolhatták abban a korban, amikor az anyagi javak listája igen rövid lehetett, de gondolja sokszor a mai ember is. Igaz, mai nyelvre ezt úgy fordítják, hogy akinek van lakása, autója, bankbetéte, egyéb javai, de ma is lényegében sok ember csak földi kincsek birtoklásában képzei el életének célját, boldogságának alapját. Nem vagyunk álkegyesek, s nem állítjuk azt, hogy mi nem örvendünk az anyagiaknak, mert igenis fontos az, hogy meglegyen a mindennapi kenyér, és mindnyájan szeretnénk egy picit többet, mint a ruha és élelem, noha azokkal is meg kell elégednünk, az apostol szavai szerint. Igen, mi is törekszünk földi javakat szerezni, mennyei Atyánk segítségével, de azt is tudjuk, hogy van ennél nagyobb öröm is. Tudjuk, hogy a birtoklásnál, a földi kincsek adta örömnél létezik sokkal nagyobb boldogság, s mi azt nevezzük igazi boldogságnak, ez pedig lelkiekben nyilvánul meg, lelkiekben tapasztalható. Dávid pedig ebben az igazi boldogságban, ennek eljövételében bizonyos akkor, amikor még a mélyből kiállt Istenhez. Adj URam nekünk is ilyen bizalmat Benned, kegyelmedben, hogy a mélyből ezzel a hittel kiáltsunk, hogy Te adsz még örömet szívünkben. Igazi, Tőled származó örömet.

*2012. június 17. – vasárnap*

**Pál levele a rómaiakhoz 14,17-18: Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm; mert aki ebben szolgál Krisztusnak, az kedves az Isten előtt, és megbízható az emberek előtt.**

Mit is jelent Isten országa? Gyermekkorunkban talán a mesék világához kapcsoltuk, az a hely, ahol minden jó és szép, mindenki mosolyog, minden finomság kapható, és csak a jók juthatnak oda. Az ember azonban hamar felnő, leggyakrabban a kicsit nagyobb társak világosítanak fel, általában kikacagva, hogy a kisebbek milyen buták, s ők elmondják, hogy tündérek, Mikulás és manók nincsenek is. Tanítókkal és tanárokkal találkozunk abban a korban, amikor még nem tudunk önálló döntéseket, ítéleteket hozni, s ők is legtöbbször magabiztosan, s a tudatlanok iránt lenéző fölényességgel elmondják, hogy a mesék világa a piciké, nincs meseország sem, és nincs mennyország sem, hanem az van, amit a mindenek fölötti tudomány tévedhetetlen professzorai most elmondanak a tudatlan nebulóknak. Aztán a szókincs megőrzi mégis azt, hogy amikor valami nagyon szép, akkor azt mennyeknek is mondjuk, ha nagyon ízletes, akkor mennyei íze van. Ez csak annyit jelent, hogy nagyon finom, hiszen aki mondja, nem is hiszi általában, hogy létezik menny. Isten gyermekei viszont tudják, hogy az Ő Országa valóság, de nem fizikai, evilági hely. Az apostol azt is tanítja, hogy úgy gondoljuk el az Isten Országát, mint a földi valóságok folytatását, jobb minőségben. Lehet, hogy ma azt írná Pál apostol, hogy Isten Országa nem tengerparti nyaraló, 3D-s kivetítővel, kerti medencével és a legújabb autóval a garázsban. Isten Országa olyan lelki valóság, tökéletes dicsőség, melyet elképzelni is nehéz nekünk, s ott igazi békesség, teljes igazság, kimondhatatlan öröm van. Add URunk, hogy ebből ma is érezzünk keveset, amikor házadban a Te Nevedben vagyunk együtt.



*2012. június 18. – hétfő*

**A jelenések könyve 21,23: Napra sincs szüksége a városnak, sem holdra, hogy világítsanak neki, mert az Isten dicsősége világosította meg, és lámpása a Barány.**

Az apostol szavait kell idézzük, aki azt írja, hogy olyan tökéletes boldogságunk lesz Isten országában, amit érzékszerveinkkel tapasztaltak alapján nem tudunk elképzelni. Olyat, ami az ÚR országában vár ránk, nem látott és nem hallott még senki, el sem tudja azt képzelni emberi értelem. Amikor a Biblia utolsó könyve megpróbálja ezt szavakba önteni, ismét csak azt tudja leírni, hogy nem lehet leírni pontosan. Isten dicsőségét nem lehet földi dolgokhoz hasonlítani. Világosság lesz ott, hiszen a világosság az ÚR környezetének jellemzője, mindannak ellentéte, ami sötétség, bűn, tisztátalanság. De ne gondoljunk fizikai világosságra, nem a Nap, vagy a hold fognak világítani, nem is mesterséges fényforrások, hanem ez a világosság egy állapot, Isten közelségének, a Vele való közösségnek légköre, öröme. Azaz ott, Megváltónk közösségében, Atyánk színe előtt minden betölt a szentség, a tisztaság, a harmónia, az öröm, Isten dicsősége, és beteljesedik az, hogy Krisztus lesz minden mindenekben. Jövel URam, Jézus.

*2012. június 19. – kedd*

**Mózes második könyve 19,6: Papok királysága és szent nép lesztek.**

A zsidó nép három hónappal ennek az ígének elhangzása előtt rabszolgamunkát végzett. Rabszolgaként tudták, hogy ők nem számítanak még embernek sem, csak azért élnek, hogy a fáraó parancsa szerint dolgozzanak, minél többet. Bármikor megverhették őket, kényszerítették még több munka elvégzésére, ha pedig egy felügyelő életét oltotta egy rabszolgának, aligha kellett tartania bármilyen feddéstől. Egyszer aztán Mózes azt mondja, hogy isteni küldetése van, s az ÚR parancsára ki fogja vezetni a népet Egyiptomból. Ezután felgyorsultak az események, s íme, most már szabad népként menetelnek az ígért Földre felé. Elég nagy ajándék ez, amit kevesen mertek volna remélni. Nem rabszolgák többé, hanem szabadok. Sőt, Isten elvezeti őket egy országba, amit sajátjuknak mondhatnak majd. Az ajándékok azonban nem állnak meg itt. Isten szövetséget ígér népének, és azt mondja, hogy ők papok királysága és szent nép lesznek. Bocsássa meg az ÚR, nem szeretnék tévedni, de azt gondolom, hogy alig értették a nép tagjai, hogy ez mit is jelent, és az sem volt egyszerű, hogy elfogadják, milyen nagy méltóságot készített nekik az Isten. Úgy gondolom sokan vagyunk, akik ma is küzdünk ennek megértésével, ma sem könnyű megérteni, milyen nagy ajándékot, méltóságot készített nekünk mennyei Atyánk. Talán ebben is gyermekek kell legyünk, hiszen a gyermekek egészen komolyan szokták azt mondani, hogy amikor nagyok lesznek, úrhajósok, versenyautósok, királynők lesznek, mi felnőttek pedig megmosolyogjuk, mert tudjuk, hogy nem teljesednek be ezek az álmok. Amit Isten ígér, azt gyermeki bizalommal kell elfogadjuk, hiszen az Ő szava mindig beteljesedik. Adjon Atyánk bölcsességet, hogy megértsük, milyen nagy az Ő ajándéka, és tudjunk az Ő segítségével méltóan élni az Ő dicsőségére.

*2012. június 20. – szerda*

**A zsoltárok könyve 30,6: Mert csak egy pillanatig tart haragja, de egész életen át a kegyelme. Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás.**

Sok minden van, amit nem értünk, és sok minden, amit nem tudunk megmagyarázni. Ilyen haragunk elmúlása is, amit leggyakrabban Isten gyermekinek az életében hallunk, s mi magunk is tapasztalunk. Számunkra érthetetlen mind a két véglet, de egyik kellemesen érthetetlen. Nem tudjuk megmagyarázni, hogy lehet haragudni valakire éveken, sőt évtizedeken keresztül. Vannak egymással haragban álló családok, ahol a másik el nem fogadása átöröklődik a gyermekekre is, akiknek fogalmuk sincs arról,

hogy miért is, de tudják, x-ékkal nem beszélünk, mert nem vagyunk jóban. Isten gyermekei így nem tudnának élni. De ugyancsak megmagyarázhatatlan az is, hogy miként száll el néha a mi haragunk. Megbántanak, igazságtalanság miatt szenvedünk, és sajnos, emberekként mi is haragudni tudunk, nem esik jól, amt tesznek, és bizony úgy érezzük, hogy ha nem is tartjuk a haragot, de bizonyos személyek felé nem fogunk tudni talán soha teljes jóindulattal viszonyulni. S láss csodát, elég egy éjszaka, vagy néha pár nap, s elszállt a nagy sértődés, újra erőnk van imádkozni valakiért, keressük vele a közösséget. Ez nem magunktól van, hanem Isten gyermekei kapják az ÚRtól a Lélek áldását, erejét, vezetését, és minden dicsekvés nélkül, de elmondhatjuk, kiábrázolódik rajtunk mennyei Atyánk megbocsátása, szeretete. Ezért Őt áldjuk. Ilyen a mi Istenünk, és ilyenné tesz minket is. Pillanatig tart az Ő haragja, és mindig közel van az Ő kegyelme. Bizony átéljük, hogy néha könnyek közt hajtjuk nyugvóra fejünk, hányszor történik meg, hogy abba alszunk bele, hogy semmilyen megoldás nincs, s arra ébredünk, hogy mégis, az ÚRnak van hatalma, és Ő meg tud segíteni. Közben semmi nem változott, ami a külső körülményeket illet, de a szívünkben adott nekünk bizodalmat, hitet, reménységet. Igen, mi tapasztaljuk, hogy csodálatos Istenünk van, nagy kiváltság, hogy gyermekei lehetünk. Adjon Ő ma reggel is ujjongást, örömet, s adjon estére is békességet, reményt, hálaadó szívet.

*2012. június 21. – csütörtök*

**Pál első levele a korintusiakhoz 1,18: Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözlünk, Istennek ereje.**

A negatív dolgokról többet tudunk beszélni, és sajnos, sokszor szívesebben is tesszük, mint a pozitív dolgokról. Ha csak pár szóban beszélünk erről az ígéről, akkor most ne arról szóljunk, hogy milyen sokan megvetik Jézus keresztjét, áldozatát, még olyanok is, akik a szimbólumát nyakékként hordják, s olyanok is, akik név szerint keresztyének. Inkább arról gondolkodjunk magunkban és magunkról, hogy mennyire Istennek ereje az életünkben a keresztről szóló beszéd. Most, amikor nincs sem Nagypéntek, sem Húsvét, akkor gondolunk egyáltalán Megváltónk szenvedésére? Azokon az ünnepnapokon talán mindnyájan elgondolkodunk, hogy milyen nagyok bűneink, melyek ide juttatták Isten szent Fiát, bűnbánattal kérjük az Ő kegyelmét. Pál apostol viszont azt írja, hogy fő üzenete, mondanivalója mindig Krisztus, mégpedig a Megfeszített. Magamtól kértem, az ige alapján, hogyan viszonyulok mindennapjaimban a kereszthez. Erősít-e a mindennapok harcaiban az üdvösség bizonyossága, melyet Krisztus szenvedéséért kaptam kegyelemből? Arra indít az ige, hogy alázattal megköszönjem ezen a hétköznapon Megváltóm szenvedését, üdvösségem alapját. Az Ő áldozata, és annak gyümölcse erősítem mindenkit, minden helyzetben, hogy megtapasztaljuk Istennek erejét életünkben.

*2012. június 22. – péntek*

**Sámuel második könyve 15,26: Itt vagyok, tegye velem, amit jónak lát!**

Dávid mondja ezt a mondatot Istennek, vagy pontosabban az őt követő nép előtt Istenről. Fia Absolon király akar lenni, s nem hátrál meg attól a borzalomtól sem, hogy ha kell, akár apja életére is tör, és így távolítja el a trónról. Dávid nem kíván harcolni saját fia ellen, s melyik apa ne értené ezt a döntését, inkább hajlandó lemondani a trónról, és mindarról, ami azzal együtt övé volt, és elmenekül fia elől. Ahol csak elvonul Dávid, s az őt követő kis sereg, sírnak az emberek. A frigiditást is utána akarják vinni, de Dávid visszaküldi az Isten ládáját, s ekkor mondja, hogy ha Isten kegyelmez neki, visszajön még, s látni fogja a ládát. De ha nem, akkor mi lesz? Ha Isten nem gyönyörködik majd bennem, mondja Dávid, akkor legyen meg az ő akarata, én itt vagyok, s Ő tegye velem, amit jónak lát. Aki ezt a dávidi lelkületet megközelíti, azt csak csodálni lehet. Aki azt mondja, hogy legyen meg az ÚR akarata, ami remélem számomra kedvező lesz, de ha nem, akkor is az legyen meg. Lehet, hogy nem ismeretlen

számunkra az, amikor nagyon szeretnénk valamit Istentől, s ha megadja, örömmel fogadjuk, hajlandók vagyunk arra várni is, de egy idő után Ábrahámhoz hasonlóan mi is teszünk érte. Amikor pedig kedvünk ellenére való dolgok történnek, zúgolódunk, és minden erőnkkel küzdünk ellene. Ma újra elmondom Istennek mindazt, ami szívemen van, s a kéréseimet is feltárom Előtte, hiszen Ő biztatott arra, hogy kérjünk. De igyekszem a legnagyobb őszinteséggel és komolysággal azt is kimondani: ha nem adod meg, URam, akkor is legyen meg a Te akaratod.

*2012. június 23. – szombat*

### **A zsoltárok könyve 141,4: Ne engedd, hogy szívem rosszra hajoljon.**

Négy oka is van ezen mondat elhangzásának. Az első az, hogy tudom, szívem hajlandó a rosszra hajolni. Sőt, sajnós már arról is van saját tapasztalatom, hogy nem csak a szívem játszik a gondolattal, hogy milyen lenne, ha ezt vagy amazt a rosszat elkövetném, hanem a gondolatból tettek is származnak, amit sokáig és mélyen lehet bánni azután. Tizenévesek betyárkodása jellemez néha hitben még éretlen kereszteket, akik úgy gondolják, ki is mondják, hogy ők nem bukhathnak el, erős a hitük.

A második oka ennek a mondatnak az, hogy nem tudok magamon segíteni, nem tudom magamat saját erőmmel megvédeni a kísértéstől. Amit el tudok egyedül élni, azt nem kell mástól kérjem. A szívemet egyedül nem tudom megőrizni, elismerem, hogy *az én erőm kevés, a bűn erős nagyon*. Ez egy egyenlőtlen harc, ha magamra kell megvívjam, vesztes leszek. Azzal hogy Istenhez kiáltok, bevallom erőtlenségem.

De azzal, hogy Istenhez kiáltok, arról is bizonyosságot teszek, hogy Isten erejében és segítő készségében megbízom. Ez pedig a harmadik és negyedik ok: Isten hatalmas, Isten segítőkész. Hogy az előbbi ének-idézetet folytassuk: *Te tudsz, s akarsz segíteni, hát segíts bajomon*. Így vallástétel is lesz egyben ez a könyörgés. Arról is szól ez a vallástétel, hogy hiszem, Isten megőrzi szívem, kérésemnek lesz eredménye, nem fogok rosszra hajolni. Juttassa Isten eszünkbe sokszor ezt az ígét, főleg, amikor egyedül akarunk megküzdeni a rosszra való csábítással, bármilyen kísértéssel. Hozzá kiáltunk, s akkor győztesek leszünk.

*2012. június 24. – vasárnap*

### **Pál első levele Timóteushoz 2,5: Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.**

Nem is olyan rég azt gondoltam még, hogy nekem nincs szükségem semmilyen közbenjáróra. Az ügyvédek azért vannak, hogy a peres ügyekben segítsenek, de nekem nincsenek peres ügyeim, nem loptam, nem követtem el olyat, amit a törvény büntetne, még csak örökségem sincs, ami felett bárkivel osztozhatnék, nincs szükségem tehát segítségre. Aztán jött a cáfolat, mégpedig sorozatban. Kiderült, hogy az egyházi iskolát törvény szerint megkapja az egyházi közösség, mely azt építette, de egy kis formaságból el kell menni a törvényszékre. Ott meg nem elég a jóhiszemű naivságom, hogy kérem, a mai egyháztagok szülei építették az iskolát, ott dokumentumok kellettek, és törvényekre is kellett hivatkozni, amit csak az ügyvég mondott meg, hogy milyen szám, melyik év törvénye. Aztán a mindennapi életben is előfordul, nem is ritkán, hogy szükségünk van valakire, aki segít. Hogy a legegyszerűbb példát említsük, noha szülőkként a legjobbat szeretnénk gyermekeinknek, be kell lássuk, bizonyos dolgokban jobban hallgatnak barátaikra, mint ránk. Ha gyermekünk barátját meggyőzzük, hogy a jóban segítsen, hamarabb célt érünk. Az imaéletben is lépésenként értjük meg, mennyire fontos, hogy van Közbenjárónk. Hitéletem kezdetén sok mindent kértem Istentől, azért, mert nagyon akartam vágyaim beteljesedését. Nyomorúságban pedig azért kértem segítséget, mert nem akartam szenvedni.

Így imádkoztam, hogy segíts, Istenem, mert nagyon kellene valami, könyörülj, mert olyan szomorú vagyok, adj áldást, hisz annyira jó lenne ha sikeres lennék. Ma már tudom, az ÚR Krisztus az igaz Közbenjáró, az Ő Nevében jöhetek mennyei Atyám elé könyörgéssel, az Ő akarata szerint kérhetek Istentől, és azért van bizodalmam a jövőre nézve, mert az egy, igaz Közbenjáró, Jézus Krisztus szüntelen esedezik értem.

*2012. június 25. – hétfő*

**A jelenések könyve 21,6: Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.**

Honnan jövőnk és merre tartunk olyan kérdések, melyeket nagyon rég óta feltett az ember, melyeket szinte mindenki egyszer feltesz, és melyekre nehéz válaszolni. Nehéz azért, mert a kérdést is több módon lehet megfogalmazni. Ma a legelterjedtebb módja a kérdés feltevésének az, amikor a mai tudomány ismereteinek birtokában az ember keresi, vizsgálja az élet és a világ eredetét, mert azt gondolja, hogy az tudományosan megismerhető, s abból talán értelmes válaszokat is lehet kapni más kérdésekre. Arról pedig, hogy merre tartunk, már az a gondolat, hogy kiszámítható nagyon erős számítógépek segítségével, már tudni vélik, mennyi idő múlva lesz kevés a Nap ereje a földi élethez, és azt is, hogy a ma még táguló világegyetem mikortól kezd zsugorodni, s mikor semmisül meg. Ennek a vizsgálatnak azonban nem sok az értéke a mindennapi élet szempontjából, legtöbbször csak a kíváncsiság kielégítése a cél. Ezért is sokan egyáltalán értelmetlennek is tartják a kérdést, nem kell ezzel foglalkozni, mondják.

Isten gyermekeinek azt jelenti ki a Szentírás, hogy a világot Isten teremtette, az életet is Ő alkotta, és azt is elmondja, hogy minden Krisztus által keletkezett, Ő ott volt a kezdetnél. A miként még így sem ismert, de az annál inkább igen, hogy honnan ered a világ, az élet. Ha van Teremtő, akkor van értelme, és van célja is. Sőt, a cél nem ismeretlen, hanem a cél ugyancsak Isten Fia. Benne jut célba a világ és az élet, Ő lesz ott, amikor ez a mostani fizikai valóság megsemmisül, és Ő teremti újjá mindent. Isten gyermekeinek nem ismeretlen az eredet és nem bizonytalan a jövő, hanem kezdet és vég egyaránt értelmes, bizonyos, személyes, kijelentett, kezdet és vég maga Krisztus. Sőt, ami a kettő között van, azt is betölti életünkben Isten Fia, az Ő jelenléte, áldása, kegyelme. Jézus Krisztustól, Jézus Krisztussal, Jézus Krisztus felé, ez a mi életünk. Legyen Ő ma is életünk és minden beszédünk, cselekedetünk alapja, vezetője és megáldója.

*2012. június 26. – kedd*

**Jeremiás próféta könyve 32,41: Örömmel teszek jót velük teljes szívemmel és lelkemmel, és véglegesen elültetem őket ebbe a földbe.**

Csak ismételni tudjuk önmagunkat, de ez az ismétlés szükséges, mert nem jutott még el mindenkihez, sőt, nagyon kevesen ismerik ezt a nyilvánvaló üzenetet, hogy Isten jót akar tenni velünk, szíve szerint keresi azt, hogy gazdagon megáldjon, megajándékozzon, mint gyermekeit. Noha ma már sajnos vannak kivételek, de azért még mindig a nagy többség egészen természetesnek tartja, hogy a szülő gyermekének a lehető legjobbat kívánja, s azért harcol, munkálkodik is, tehetsége, lehetőségei szerint. Noha a keresztyénség legismertebb és leginkább gyakorolt imádságának már az elején úgy szólítjuk a mindenható Isten, hogy Mi Atyánk, mégis, erről sokan sokszor megfeledkeznek. Ha azt kérdeznénk az emberektől, akár azoktól is, akik egy vasárnap a templomból jönnek ki, hogy mi az Isten akarata, legtöbbször azt válaszolnák, hogy Isten azt akarja, hogy Neki engedelmeskedjünk, legyünk jók, ne tegyünk bűnöket. Ma az ige újra emlékeztet minket, Isten azt akarja, hogy üdvözítsen, azt akarja, hogy jót tegyen velünk, azt akarja, hogy gazdagon megáldjon. Ennek érdekében mutatja meg a helyes utat és

hívja fel a figyelmünket a helytelenre is, hogy ez utóbbit elkerüljük, ezért hív minket a Vele való állandó közösségre, hogy megerősítsen az Ő ajándékainak elfogadására. A kisgyermek azt gondolja, hogy a szülő azt akarja, hogy ne élvezze a játékot korlátlanul, s ezért szab olyan sok határt, majd később érti meg, hogy azért voltak a tiltások, hogy ne üsse meg magát, ne legyen bántódása, mert a legjobbat akarta. Isten teljes szívvel és lélekkel akarja a lehető legjobbat nekünk. Már a földi életben is, és majd a tökéletességben is. Áldott legyen szent Neve.

*2012. június 27. – szerda*

### **A zsoltárok könyve 23,1: Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm.**

A Biblia egyik legismertebb igéje a 23. zsoltár, nagyon sokan tudják idézni kívülről, nagyon sokan tartják egyik legkedvesebb igéjüknek. Sokat jelent nekünk tudni, hogy van egy Jó Pásztor, akinek kicsiny életünk fontos, aki figyel ránk, szükségünkre, akihez menekülhetünk minden bajjal, gonddal, nehézséggel. Aki Őt követi, az nem szűkölködik, vallja Dávid, s vele együtt sok millió hívő. Azt a piciny részletet azonban ne felejtjük el, hogy az mondja, hogy nem szűkölködik, akinek az ÚR a pásztor. A bárány éjjel-nappal ennek a pásztornak engedelmeskedik, Őt követi, hozzá tartozik. Nem lehet úgy, hogy minden nap próbálgatok különféle utakat, s aztán ha bajba kerülök, ha nehézségeim vannak, akkor gyorsan várom a mennyei segítséget. Aki a Jó Pásztor nyájának tagja, nem is tudja, milyen lenne szűkölködni, mert nem távolodik el soha Tőle. Amikor Jézus példázata szerint a nyáj egyik engedetlen báránya nem követte a Pásztor utasításait, bajba került, élete is veszélyben volt, s csak a Pásztor végtelen szeretetének köszönhetette, hogy utána ment, s megmentette a biztos pusztulástól. Talán sokan olvassuk ma ezt az igét, más helyen élünk, s nagyon különböznek a mindennapi teendőink is. De mindnyájunkra igaz, hogy nem fogunk ma sem szűkölködni, ha Jézus Krisztussal közösségben vagyunk, s szavának engedelmeskedünk. Hiszen, a gyermekének szavaival valljuk: *Pásztorunk a Jézus, hozzá tartozunk, Hű ölébe rejtve félni nincs okunk, Bárhová vezessen, csak kövessük őt, Járva pusztaságot, harmatos mezőt!*

*2012. június 28. – csütörtök*

### **Pál második levele a korintusiakhoz 1,20: Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.**

Sok és fontos üzenetet tartalmaz ez a rövid mondat. Pál apostol azt mondja, hogy az ő legfontosabb üzenete Krisztus, s íme, most is Róla beszél, akkor is, amikor Isten sok ígérését említi. Mert az ígéretek beteljesedése Jézus Krisztus által történik, s mindaz, amit Krisztus tesz, az Isten dicsőségére van. Érdemes röviden elgondolkodni néhány az ige által megfogalmazott gondolaton. Istennek mennyi ígérete van, ezek mennyire foglalkoztatnak a mindennapokban. Jézusban van az igen minden ígéretre, vagyis általa valósulnak meg, mindig az Ő akarata, lelkisége, szándéka szerint, s erre figyelünk, nem értelmezhetjük félre a sokszor nehezen érthető próféciaikat. Az ámen is a Jézusé, azaz a végső pecsétet Ő teszi a megvalósulásra, s Ő van minden megvalósult ígérlet céljánál. Ugyancsak az ígéretek helyes értelmezését segíti, ha azt kérdezzük, hogy az, ahogyan néha értelmezzük azokat, Isten dicsőségét szolgálják-e, vagy csak valamilyen titkos vágyunk szerint igazítjuk az ÚR szavait. S nem utolsó sorban hálásak lehetünk azért, hogy Isten ígéretei megvalósulnak, nem csak értünk, hanem általunk is, mert Isten minket is igénybe vesz az Ő terveinek véghez vitelében. Adja mennyei Atyánk, hogy lelki éberséggel tapasztaljuk meg gyülekezetünkben és személyes hitéletünkben is az Isten ígéreteinek megvalósulását.

*2012. június 29. – péntek*



## **A krónikák második könyve 20,6: A te kezeden van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben.**

Három nép szövetekezett, és Isten népe ellen indultak hadba. Jósafát vezetésével kivonulnak a zsidók is, hogy megvédjék földjüket, országukat, önmagukat. De rossz hírt kapnak, a tengeren túlról is érkezik egy hatalmas sokaság, hogy segítse az ellenük fordulókat. Jósafát ekkor Istenhez fordul, és imádságában első sorban azt teszi, amit a bibliai imádságok nagy részében olvashatunk, megvallja, hogy kicsoda Isten, akihez ő könyörög. Nem fölösleges ez a hitvallás, hiszen mi talán azzal kezdenénk, amit annyira fontosnak és sürgősnek tartunk, hogy kérjük a szabadítást. Erre is sor kerül, noha nem mindig, mert az első és fontosabb része az imának az, hogy megvallja az imádkozó, mit tart Istenről. Orvosnál elég ritkán hangzik el az a kérdés, hogy doktor úr, kérem, próbáljon meggyógyítani. Aki orvoshoz megy, azzal, hogy belép a rendelőbe, azt fejezi ki, hogy hisz abban, hogy az orvosnak képesítése van a betegség felismerésére és kezelésére, abban sem kételkedik, hogy amennyiben lehetséges a gyógyulás, az orvos annak érdekében fog kezelést elrendelni. Ezért a rendelőben csak annyit szoktunk elmondani, hogy mi a panaszunk. Az orvos meghallgat, s természetesnek vesszük, hogy máris a gyógyulás útját keresi. Istennek imában elmondjuk, hogy Ő hatalmas, erős Isten, és azt is valljuk Róla, hogy minket szeret, javunkat akarja. Ezek után el lehet mondani azt, hogy mi van szívünkben, mi történik életünkben, hol állunk a hitéletben, és hisszük, hogy Ő válaszol, utat mutat, szabadítást is ad. Az a baj, hogy sokszor csak kéréseinket soroljuk fel Istennek, de azokat is úgy, hogy nem vagyunk bizonyosak vagy Isten hatalmában, vagy az Ő jóakarátában. Talán tud, talán még Ő sem tud segíteni, gondolja néha az ember. Mások, máskor meg azt vallják, hogy Ő hatalmas, de kehet, hogy nem törődik a mi kis életünkkel. Jósafát elmondja azt is, hogy kicsoda Isten, majd azt is, hogy ők ennek az Istennek népe, akik már sokszor tapasztalták az Ő áldását. Ma, amikor imádkozunk, mondjuk el imánk elején, kinek tatjuk az URat, és kinek önmagunkat.

*2012. június 30. – szombat*

## **Lukács evangéliuma 23,34: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.**

Milyen lehetett egy római katona élete Jézus korában? Talán fiatalon elkerült otthonról, nehéz kiképzésen vett részt, harcokban kellett részt vegyen, meg is sebesülhetett. Lehet, hogy a pénzszerzés, avagy a kalandvágy, vagy a dicsőség keresése miatt lett katona, s az sem volt ritka, valószínűleg, hogy hamar másként zajlott az élete, mint ahogyan azt elképzelte a sorolás előtt. Közismert a mindenkori katonának elég züllött életmódja, tisztelet a kivételnek. Az Izráelbe szolgálatot végző katonának sem voltak könnyű helyzetben, hiszen feszült volt a hangulat, sok volt a lázadás, s ezek miatt gyakran voltak kivégzések is. Nem is szeretnénk ma elképzelni, milyen lehetett nem csak látni, hanem végrehajtani egy kivégzést, az akkori módszerekkel. Talán leittatták az első alkalmakra a katonákat, vagy csak utána keresték, hogyan lehetne felejtetni, nem tudjuk. Egy idő után esetleg hozzászoktak, belefásultak, már nem is érdekelte őket, egyszerűen végrehajtották a parancsot. Jézus keresztre feszítése sem jelentett nekik lelki kérdést, nem többlet és nem kevesebbet a máskori alkalmaknál. Nem az ő feladatuk volt az ítélet meghozása, az igazságot nem kutatták, ők csak a feladatukat végezték. Ezen hosszú felmentési próbálkozás ellenére ők Isten Fiát feszítették meg, Isten ellenségének akaratát vitték véghez. S noha nem ismerték sem Jézust, s talán az Ő elítélésének körülményeit sem, mégis bűnösök, vétkeztek Isten ellen. Az ő életükre nézve is érvényes, hogy a bűn zsoldja a halál. Aki Jézus Krisztus kivégzésében részes, az halált és kárhozatot érdemel. Pünkösdkor Péter azt mondja, hogy több ezer ember vétkes abban, hogy gonosz kezeikkel megfeszítették Jézust. És mi sem vagyunk kivételek, bármilyen enyhítő körülményt keresnénk is. De az is egyetemesen igaz, hogy mindazok, akik vétkeikkel, bűneikkel, engedetlenségükkel hibásak az ÚR megfeszítésében, azok nem tudják, mit cselekszenek. Aki bűnt követ

el, az nem tudja felmérni azt sem, hogy mekkora szenvedést okoz Istennek, az Ő szent Fiának, és azt sem tudja, hogy saját életére nézve milyen súlyos következményei lesznek magtartásának. Ezért létfontosságú, és nagy hálára indít, hogy értünk is szól Jézus imája: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.